

пладнѣ, когато се говореше за безисходността на дѣлата въ България и че войната се очаква непременно за 20 Августъ; имаше още офицери, нъ азъ сега не мож да си припомня кои именно. 4) Отговоръ на въпроса 4-о сложи отчасти изложеното на запитванията № № 1, 2 и 3, гдѣто азъ съмъ изложилъ доста подробно своето участие въ дѣлото включително до 7 Августъ. На 8 Августъ прѣзъ деня часа по 1 слѣдъ обѣдъ азъ бѣхъ въ лагеритѣ на военното училище, гдѣто едва що бѣхъ свършилъ да обѣдвамъ заедно съ своитѣ офицери отъ училището, когато пристигнаха въ лагера Кап. Димитровъ (Радко и Кап. Златарски. Тѣзи офицери се явиха въ лагерната офицерска столовая и посѣдеха до гдѣ училищнитѣ офицери си испиха (а сжщо и азъ) послѣ обѣдното кафе, слѣдъ което азъ станахъ и отидохъ въ своята барака, като поканихъ съ себѣ си и двамата офицери — гости у мене. Офицеритѣ расправиха, че тѣ сж именно онѣзи депутация, която ще иде въ Струм. полкъ (гледай 4-о) и ме молятъ да отпусна Кап. Пакова заедно съ тѣхъ; не се минаха 5 — 10 минути, дойде у мене Кап. Паковъ и Кап. Каваловъ (мои 2 рогни командира, посвѣтени отъ менъ въ всичко) Кап. Паковъ Категорически отказа да иде, защото не познава никого въ Струм. полкъ и вѣрвалъ на безуспѣшността на своята миссия, тѣй като нѣмалъ нито положение да всели къмъ себе си вѣра нито пъкъ не можалъ да говори убѣдително. Тогава всички присжтсвовавши взеха да склоняватъ менъ да ида. Азъ въ началото се двоумихъ, защото освѣнъ Майора Стоянова (командира на Струм. полкъ) никого не познавахъ, никого отъ струмцитѣ, а послѣ склонихъ. Около 5 часа слѣдъ обѣдъ на 8 Августъ азъ, Кап. Златарски и Кап. Димитриевъ бѣхме въ квартирата на Майора Стоянова, командира на Струм. полкъ, гдѣто заварихме, освѣнъ Майора Стоянова,